

Itt van Kafka, ki a műveit unta,
 s bűnét módja van itt megbánnia,
 és Bulgakov: jól elbántak szegénnyel!
 Most százezerszer ismételheti,
nem igaz, hogy a kézirat nem ég el,
 s itt van Beckett is, bár érdemei
 őt mentesítik. Az repíti át
 majd őt a mennybe, hogy öregkorában
 fejből tudta a Commediát.
 És a többiek? Csak úgy *általában*,
 akik Dantéről írtak valaha,
 konkrétan, aki a Literában,
 annak nem sül meg itt a valaga?
 De kísérőm azt válaszolta erre:
 miért akarnál messzebb látni pont ma,
 mint egyetlen szövegnek terjedelme?
 És így jutottunk ki a csillagokba.

Petrik Iván

MIND A KETTEN MÁSFELÉ NÉZTÜNK ÉPPEN

kusza elvetemültség a nyitva hagyott ajtó
 bicska az előszoba gyomrába és csomagolásából
 frissen kibontott tikkadt patakpart
 a halál jegyzőkönyvszerű délután az utcán
 megnyerő modorú és lankadatlan mint egy
 távoli jövőbe vesző évszám mert a ház
 amiben élek még csak terméketlen szándék
 meg nem született gyermekként
 magában hord keservesen
 elajándékozni nem tudom
 bár elvenni tőlem sem lehet

a magyarázat mindig csak egy szék és egy asztal
 ahonnan felállok vagy ahová leülök
 de mind a ketten másfelé néztünk éppen
 ahogyan más busz hozott ide
 és másik visz el a ferenciek terére
 a hazugság bármennyire is nem szeretném
 egy napernyő amelyiket tévedésből

esőben nyitnak ki
a vizionlátásra pedig egy pénznem
és sajnos nem lehet semmire átváltani
ha káromkodom az a nap másik neve
amit a falra akasztott füzetbe vissza-
visszaragaszt egy kéz

és túlsó partnak becéz
a huzat
ha az ágyam szélén mint egy hordár
óvatosan kiegyenesedik miután a nyitott
ajtón besomfordált

MIHEZKEZDÉS-NULLFOKOK

mihez kezdjek a szándékaiddal
a véletlenjeidben fázom
épp' rám illik ez a szépségeiddel bélelt
elnyűtt bunda
megvéd minden viszontagságtól
kíméletlenségedből a mínuszfokok
kigördülnek
mint egy hajnali járat a remíz elé és megkerülnek
hóízű selymes csókjaid ahogy
a csatában elveszett lovak
dideregve poroszkálnak
hazafelé

mihez kezdjek a véletlenjeitekkel
a szándékaitokban sem bíztok
üres metróalagutakkal összefércelt
városaitokban az orrvérzéssel is
megbékéltek öncsalások lepergett zománcát
remények hullavázát mint cukrot
összesepretek
és beleszórjátok a kávészínű éjszakába
majd felkavarja a lomha szél
az érzékek bedugult sugárútján
sárga fényű végállomásán
aki még él álom helyett
álmatlanságot remél